

Csabai László

Veres Péter: Találkozás

A nyárligeti vasútállomás elszunnyadni készül a júliusi hőségben. A váróterem minden ajtaja nyitva, de hiába, csak a kora reggeli órákban frissít a huzat. Aztán már a csendőrségi istálló lóhúgyszaga meg a burkolatlan Temető utca járókelői, talyigái által felvert por hatol az épületbe. Délre meg már csak a meleg. Vasutasok, csendőrök és besúgók a resti hátsó termébe szorulnak, és szódát vedelve kornyadoznak, a resti bérlőjének újra és újra kizavart kuttyája nyelvét lógatva bújjik az ecetfa gyér lombja alá.

A peronon csupán két ember. Az egyik Balogh Jani, az elcsapott uradalmi cseléd. A másik Kammerer Kristóf, az uradalom intézője. Ő csapta el Janit. Mert sokat járt a szája. Tiszta sor!

Valami azonban most nem fér Kammerer szilvóriummal pátyolgatott fejébe. Például az, miért akar Balogh Jani vonatra szállni. „Honnan van neki erre pénze? Biztos lopta. A béresek folyton lopnak. Ilyen fajták. Tengerit, répát meg krumplít lopnak a földekről. Amit az uradalom termel. Ez bele van kalkulálva a járandóságukba. De pénzt eddig nem loptak. Ahhoz be kéne törniük a kastélyba vagy a majorság irodájába. Erre még nem volt példa. Egymástól lopnának? De ha az egyiknek nem lehet pénze, nem lehet a másíknak sem!” Ami még nem tetszik Kammerernek, hogy közös peronon, majdhogynem egymás mellett kell várakoznia azzal a rongyossal. „A szerelvényen van első meg másodosztály, miért nincs külön várakozóhely az úriembereknek, és külön placc a proliknak meg a hasonló népességnek?”

Mikor ehhez a gondolathoz ér Kammerer, Balogh Jani szalutálva a foszladozó szélű kalapjához emeli a kezét. Ez a hetyke gesztus kihívás. Az intéző nem hagyhatja annyiban. Mégis, mire a másíkhöz ér, már inkább szánja azt.

- Mire vársz itt, Jani? - kérdi tőle.

- Mire várok, méltóságos uram? Hát a postakocsira. Egy ezüstcicomás lovak vontatta vörös postakocsira.

- Mire? Nincs postakocsi Nyárligeten. Volt, az igaz. Épp itt állt meg, ahol most a vonat fog. De ennek már ötven éve. Mire fel ez a bolond válasz?

- Hát, méltóságos uram, bolond kérdésre, bolond válasz dukál. Mert ha valaki egy pályaudvar peronján várakozik, az mi másra várhatna, mint a vonatra. A félkegyelmű is tudja, kérdezés nélkül.

- Úgy látom, Jani, megint rád jött a hoppáré! Pedig az uradalomban is ez lett a veszted. Elmondtam, hogy nincs előleg, de te csak fújtd a magadét. Ami nem ildomos a feljebbvalóban szemben. Majd egyszer belátod, hogy igazam volt, amikor elzavartalak.

- Én ezt már most belátom, méltóságos uram! A követelkezés helyett jobb lett volna megfajtani az özvegy édesanyámat, meg a két kishúgomat, aztán meg fölakasztani magam a körtefára, minthogy a darából előleget kérjek! - feleli egyre felhorgadóbb, büszke keserűséggel a volt béres. Vérszemet kapott, hogy végre mondhatja a magáét.

- Úgy, úgy Jani... pofázzál csak, míg megint meg nem járod. A rend az alapja mindennek. És a tisztesség. A tisztességes beszéd. Most például azért jöttem, hogy felajánljam a segítségem. Ugyanis megszántalak. Erre te...

- Na, ha segíteni akar a méltóságos úr, ne menjen el, mert egy apró szívességet tehet nekem.

- És mi lenne az?

- Hogy üljön le ide a padra.

- Csak annyit kérsz? No de minek üljek le?

- Látja, mit tartok a kezemben, méltóságos uram? - és Jani felemeli az eszközt.

- Látom. Egy hosszú nyelű kalapácsot.

- Igen. Krampács a neve. Maga leül, én meg ezzel úgy tarkón vágom, hogy menten elájul, de a koponyája nem reped meg. Aztán lelököm a sínre. Jön a vonat, és magát szépen felszeleteli. Ki fogja azt tudni, hogy előtte én is megcsaptam magát. A restiben látták, hogy beszívott pálinkából, azt fogják hinni, elkábult a melegtől azért esett rá a sínekre.

Kammerer olyan hideget érez, mintha jégbarlangba zárták volna. Hogy utolsó perceinek színhelye lesz, utálatossá, idegenné válik számára az állomás. És idegenné saját ruhája, saját teste. És egész saját élete. A cselédek folytonos egreciroztatásával meg szidásával. És látja a nyomorultak könyörgő tekintetét, és hogy ő ezerszer is elfordul tőlük és ezerszer is Isten meg a lusta népség káromlásával válaszol. És miért? Hogy a mosonmagyaróvári akadémián dédelgetett terveit feladva nyamvadt pengőket keressen, melyek még arra sem elegendőek, hogy házat vegyen magának a városszálon, vagy lakást a városban, ahová asszonyt vihet?

És amikor végigfut fején ez a sok képtelenség, a saját mostani halála éppen nem tűnik képtelenségnek. Hanem jogos fordulatnak. Leül hát a padra, és nyaka közé húzza fejét.

Zengő hahotázásra ocsúdik föl. Balogh Jani a lábszárát csapkodja a kalapácsnyéllel. Táncol, olyan jó a kedve.

- Elhitte! Bíz Isten bevette, hogy kicsinálom! Jaj, hogy miért nem látták mások! - és Jani már levegő után kapkod, annyira kimerítette a nevetőroham. Ami újra és újra elkapja, hogy a végén már szenvedően vidám arccal üljön le az intéző mellé. Nyel egy nagyot, úgy fordul a rászédett férfi felé:

- Hanem valamit tényleg kérnék nagyságos úr. Adjon nekem egyet a szivarjaiból. Olyan úrias megfogni azt, lóbálni. Hátha elcsábítok vele egy proli menyecskét.

Stephen King: A nők városa

Az évezredekken keresztül a női nemet elnyomva, kizsákmányolva uralkodó férfi fajtól való megszabadulás úgy kezdődött Castle Rockban, ebben a Main állam nyugati részén elterülő kisvárosban, hogy az asszonyok elváltak férjeiktől. Dühöngve, botrányosan vagy csendes megegyezéssel. A magukra maradt férfiak, óvó női kezek híján hamar zülleni, inni kezdtek. Munkájukat rosszul végezték, esténként randalíroztak. Ekkor rájuk hívták a rendőrséget. Zárka, néha gumibot. Persze sokan próbáltak új nőtársaságot találni maguknak, ám a Castle Rock-i nők elutasították őket. Szilárdan követve Divina, a genderforradalmár prédikátornő utasításait. Ha valaki elbizonytalanodott volna, Divina felkereste, és vele maradt, míg a férfiérítés utáni vágy csillapodott benne. A volt férjeknek tarthatatlan lett a helyzetük. Elhagyták a várost. A fiúgyermekeket vihették magukkal. Maradtak még nőtlen fiatal emberek és homoszexuálisok. Az előbbieket, mivel az ő közeledésüket sem fogadták a helybeli lányok, az apákat követve, és máshol lányokat remélve úgyszintén elszivárogtak Castle Rockból. A homoszexuális férfiakat pedig az asszonyok megpróbálták rábeszélni nemváltoztató műtétre. Aki hajlandó volt erre, az, szolgaként, maradhatott. A többieket agyonverték.

Ahogy azonban férfi nélkül maradt a város, a nők is kezdtek elkötözni. Mert kibírhatatlan lett az élet. Nem volt, aki megjavítsa a vízvezetékét, az áramellátást, a nyikorgó ajtót, a szétesni készülő bútort. Az autók lerobbantak. Gyalog kellett menni mindenhova. Az esti férfiölelést az alkohol helyettesítette. A részeg nők pedig verekedni kezdtek. És nem volt, aki lecsillapítsa őket. A szidásból, ütlegelésből, rugdosásból, szurkálásból. Olyan önérzetbeli és lelki sebekkel, melyek nem gyógyulnak be másnap.

A nők is elhagyták tehát a várost, melynek épületeit, telkeit potom áron felvásárolta Divina. Aztán magas áron eladta az általa alapított Második Jeruzsálem egyház tagjainak. A helység új neve Jerusalem's Lot lett. (A „lot” az angolban egyaránt jelent sorsot és telket.) De ez az új név sem lesz örökéletű. A városból elkötöznek majd a lakói, és jönnek helyettük újak. Ami örök: Divina és a prédikációi.